

Hồi 189

Đại cục dĩ định

Trải qua một đêm nghỉ ngơi sung túc, hơn hai ngàn chiến sĩ tinh nhuệ Thác Bạt Tiên Ti tộc, tinh thần hưng hực triển khai trận thế hai ngàn bước ngoài Bắc môn của Bình Thành, chia ra tam quân tả – trung – hữu, đâm thẳng Bắc môn.

Bọn họ không có bất kỳ một công cụ công thành nào, tường thành còn có hào sâu bảo vệ, cho dù có công cụ thì làm được gì? Binh lực ít ỏi đáng tội như vậy đi tiến công Bình Thành, thật không khác gì đi tìm chết. Nhưng ai ai cũng sĩ khí ngút trời, hợp thành lòng tin mãnh liệt, làm cho địch nhân sinh ra cảm giác ngờ vực quỷ thần.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa dừng ngựa sau lưng Thác Bạt Biều và Trương Tôn Tung, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều không hiểu bọn Thác Bạt Biều có kỳ mưu diệu kế gì có thể đánh được Bình Thành? Thác Bạt Khuê và Yến Phi không biết hành tung ở đâu, càng toát ra vẻ thần bí mông lung.

Đột nhiên đằng sau có tiếng động là truyền lại.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa quay đầu nhìn, chỉ thấy cát bụi mù mịt cách ngoài mấy dặm, binh sĩ tràn ra khắp núi đồi, phát phối toàn là cờ xí của Thác Bạt Khuê, nhìn thoáng qua tối thiểu cũng năm sáu ngàn người.

Hai người nghĩ thầm đại quân chủ lực cuối cùng đã đến, không trách gì bọn Thác Bạt Biều bình tĩnh không sợ gì hết.

Trao đổi nhau ánh mắt đầy ý nghĩa, lộ thần sắc nhẹ nhõm, Thác Bạt Biều và Trương Tôn Tung lớn tiếng hoan hô, các chiến sĩ nhất tề hồi ứng, giơ cao vũ khí, tâm tình bốc cao đến cực điểm.

Trái lại địch nhân trên tường thành không ai là không lộ thần sắc kinh hãi, mất hết đầu chí.

“Bình!”.

Chuyện vượt ngoài ý liệu đã ảy ra, trong thành không biết ai đó bắn hỏa tiễn pháo bông, xộc thẳng lên bầu trời, nổ tung hỏa hoa màu đỏ, còn đang ban ngày ban mặt vẫn đẹp mắt phi thường.

Thác Bạt Biều rút mã đao, quát lớn: “Đông mô đã phá rồi! Tất cả theo ta”.

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn vẫn sừng sờ, tiếng tù chiến thổi vang vọng trong ngoài thành, hơn hai ngàn người theo hiệu lệnh kéo đầu ngựa, phóng vòng thành, tựa như muốn chuyển sang công phá Đông môn.

Địch nhân trên tường thành rối loạn, trong thành thấp thoáng có tiếng la ó chém giết và tiếng binh khí va chạm truyền ra.

Đại quân phương Bắc không ngừng ép đến gần, càng làm cho tình thế thêm khẩn trương, hình thành áp lực khổng lồ đối với địch nhân thủ thành.

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn hoang mang đi theo đại đội, nháy mắt đã vòng qua góc Đông bắc, Đông môn không ngờ có thả cầu treo, còn có một đội người đồng đức đang triển khai chém giết với địch nhân thủ thành.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa hai người mừng rỡ, biết Mộ Dung Tường coi như xong, chỉ hai ngàn ba trăm chiến sĩ tinh nhuệ đây đã đủ có thể đại phá Bình Thành, hướng hồ còn có đại quân chủ lực đang toàn tốc lao tới.

Chiến sĩ hét to, kỵ đội thế như chẻ tre đập cầu treo vọt thẳng vào trong thành, địch nhân lập tức tan rã, chạy tứ tán.

ooo

Dưới ánh tịch dương, chiến thuyền bắt đầu rời khỏi Quảng Lăng.

Trên thuyền không những có Lưu Dự, Tống Bi Phong, còn có Khổng Tĩnh và mười mấy tên bảo tiêu của y.

Sáng sớm hôm nay Lưu Dự đã xác minh qua người Đại Giang bang phái đến sống ở Quang Lăng là Giang Văn Thanh sẽ hội diện với Khổng Tĩnh ở Dĩnh khẩu buổi sáng sớm hai ngày sau, cho nên Lưu Dự thông qua Tôn Vô Chung xin Lưu Lao Chi chuẩn y, kêu Khổng Tĩnh đồng hành.

Khổng Tĩnh tôn trọng Tống Bi Phong vô cùng, lại thấy Tống Bi Phong theo Lưu Dự Bắc thượng đến Biên Hoang Tập, liền càng quý kính gã hơn, không còn chút xúu hoài nghi gì đối với việc Tạ Huyền coi trọng Lưu Dự.

Lưu Dự đứng ở đuôi thuyền, lòng đầy cảm xúc. Tình cảnh ngày xưa cùng Kỷ Thiên Thiên lên thuyền đi Biên Hoang Tập, vẫn còn như in trong mắt, chuyện đời lại không biết đã biến chuyển bao nhiêu lượt, cái gã hiện tại đang lo là cha con An Thế Thanh có rượt đuổi không tha hay không.

Tổng Bi Phong đến bên cạnh gã, thấp giọng: “Tiểu Dụ người những ngày ở Quảng Lăng nhất định rất khó chịu, hiện tại ta cũng băng khuâng, có được có mất”.

Lưu Dụ cười khổ: “Ai bị lôi cuốn vào trong chuyện thí quân, đều không thể thấy dễ chịu được”.

Tổng Bi Phong nói: “Cho dù bọn ta biết rõ là kế có thể làm, lại có đủ sức làm, nhưng là vì tư tưởng trung quân ái quốc quá thâm căn cố đế, nghĩ ngợi thì còn có thể, lại không có cách nào biến thành hành động. Tà gia cũng có bó buộc đó, nếu không với binh quyền của thiếu gia, uy tín của An công, muốn lật đổ Tư Mã hoàng triều thật sự dễ như trở bàn tay. Chỉ có yêu nữ của Tiêu Dao giáo mới có thể coi việc thí quân đơn giản như bóp chết một con kiến”.

Lưu Dụ hỏi: “Tổng thúc cũng nghĩ đây là kế có thể làm?”

Tổng Bi Phong thở dài: “Ta thật ra cũng không biết, chỉ biết nếu Tư Mã Diệu biến thành loài sâu bọ nghe lời Tư Mã Đạo Tử, Tà gia sẽ tiêu tan, người và ta nhất định cũng chịu lắng nhục đến chết. Nhưng Tư Mã Diệu nếu đột nhiên băng hà, chuyện gì cũng có thể xảy ra, thế lực các phương tất sẽ mượn miệng thảo phạt Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, đem tất cả tội danh đổ lên hai tên đó, bởi bất kể là Trương quý nhân hay Sở Vô Hạ, đều là do Vương Quốc Bảo dưới sự đồng ý của Tư Mã Đạo Tử hiến lên cho Tư Mã Diệu. Dưới tình huống ngày nay, đối với bọn ta càng loạn lạc càng tốt, Tà gia thủy chung là đệ nhất thế tộc Nam triều, Tư Mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo gặp tình huống cả chính mình cũng không lo được thì nào dám đối phó Tà gia làm cho dân chúng nổi giận. Chư tướng Bắc Phủ cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra”.

Lưu Dụ có một cảm giác khó tả đối với Tổng Bi Phong, trước tiên Tổng Bi Phong có chút hình tượng đại biểu giống Tà An và Tà Huyền, bởi hắn quen thuộc lối nghĩ của hai người. Thứ nữa là hai người đều có chỗ đồng bệnh tương lân, bởi bọn họ đều là người sẽ bị tru diệt nếu Tư Mã Đạo Tử nắm hết quyền lực, đều cần bất chấp tất cả để bảo vệ Tà gia.

Lưu Dụ hỏi: “Huyền soái thấy Tham quân đại nhân ra sao?”

Tổng Bi Phong điềm đạm đáp: “Đại thiếu gia chưa từng trực tiếp bình luận Lưu Lao Chi, chỉ có nói qua một câu, đó là lúc ta hỏi Lưu Lao Chi có chịu bảo vệ người không, ông ta đáp chuyện đó còn cần xem giá trị lợi dụng của Lưu Dụ người đối với hắn có lớn hay không. Tiểu Dụ mình bạch chứ?”.

Lưu Dụ nghe vậy lòng bội phục, tình huống trước mắt quả là như vậy.

Tống Bi Phong nói: “Người có nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng khác không? Lần này đi Biên Hoang Tập, người có thể đối diện Yến Phi, giả như cha con An Thế Thanh vì ngọc bội mà rượt tới Biên Hoang Tập, người làm sao giải thích với Yến Phi đây? Chuyện này tất dính dáng đến Yêu hậu Nhậm Thanh Thị, hướng hồ giấy không bọc được lửa, bằng vào linh giác của Yến Phi, cuối cùng sẽ phát giác người nói láo với hắn”.

Lưu Dụ còn chưa có cơ hội kể về tình hình hiện tại của Biên Hoang Tập cho hắn biết: “Tạm thời bọn ta không cần lo phương diện đó, bởi Yến Phi đang đi cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, sẽ không có mặt ở Biên Hoang Tập một thời gian dài. Ài! Cảm giác của ta thật mâu thuẫn, hy vọng hắn ở Biên Hoang Tập, bằng vào Điệp Luyện Hoa của hắn đối phó Thập Trụ Đại Thừa công của Trúc Pháp Khánh, lại hy vọng hắn không có ở Biên Hoang Tập, không cần gặp mặt bị hắn khám phá vấn đề giao dịch giữa ta và Nhậm Thanh Thị”.

Tống Bi Phong là người duy nhất hiểu rõ tâm tình của gã, thở dài: “Nghĩ đến Thiên Thiên tiểu thư bị bắt đi, ta buồn vô cùng, nhưng lại không thể không lý tới chuyện yêu nhân Di Lạc”.

Lưu Dụ thốt: “Chủ tỳ Thiên Thiên đâu có gặp nguy hiểm hiện giờ, hướng hồ bọn họ trong tay Mộ Dung Thùy, có gấp vội cũng gấp vội không được. Tới khi thời cơ đến, bọn ta có thể liều mạng ra sức vì bọn họ”.

Tống Bi Phong buồn bã: “Ý tưởng của ta đối với chuyện này thật bi quan, cho dù dốc hết lực lượng Biên Hoang Tập, đụng chạm với Mộ Dung Thùy, tự bảo vệ cũng vẫn nguy tai, đừng nói gì là là chủ động xuất kích cứu chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư thoát khỏi tay y”.

Lưu Dụ thốt: “Yến Phi chỉ xem chút xíu là đã thành công”.

Tống Bi Phong nói: “Đó có lẽ là cơ hội duy nhất, chỉ tiếc lại đánh mất cơ hội tốt, nhưng cũng khiến cho mọi người tán thưởng tình nghĩa của Thiên Thiên tiểu thư đối với tỳ tử”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Người cũng biết rồi?”.

Tống Bi Phong đáp: “Chuyện này đã sớm truyền khắp Kiến Khang, cũng làm cho Yến Phi ngồi chắc trên ngôi vị Biên Hoang đệ nhất cao thủ, trở thành cao thủ đỉnh điểm tề danh cùng Tôn Ân và Mộ Dung Thùy”.

Lưu Dụ thốt: “Cơ hội sẽ tồn tại vĩnh viễn, Yến Phi là người có năng lực hơn bất cứ một ai, hắn có thể tự chế tạo cơ hội cho mình. Người khác có lẽ đoán không ra kế hoạch của hắn, nhưng ta lại biết rõ có một người có thể giúp hắn hoàn thành tráng cử cứu

người gần như không thể làm này, người đó là Thác Bạt tộc chi chủ Thác Bạt Khuê. Ta từng kể vai tác chiến với y, hiểu rõ năng lực của y”.

Tống Bi Phong thở phào một hơi, gật đầu: “Nghe người nói vậy, ta như trong bóng đêm tuyệt đối tìm thấy một điểm sáng, lòng đã thư thả hơn nhiều”.

Lại nói: “Nếu Nhậm Thanh Thị không nói láo, bọn ta cần phải ứng phó cha con An Thế Thanh. Người từng giao thủ với An Thế Thanh và Tôn Ân, võ công của hai người so sánh với nhau ra sao?”.

Lưu Dụ nghĩ tới quái nhân mặt quỷ muốn đoạt Thiên Địa bội, liền bẽn lẽn cười khổ: “Theo ta thấy cho dù không ngang nhau thì cũng suýt soát chút ít”.

Tống Bi Phong le lưỡi: “An Thế Thanh cao minh đến mức đó sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Mong là Nhậm Thanh Thị khoa trương về Tâm bội, nếu không ngày tháng bọn ta ở Biên Hoang Tập tuyệt không phải dễ qua. À! Nghĩ tới đã phải đau đầu, hy vọng An Thế Thanh không xen tay vào chuyện này”.

Tống Bi Phong trầm ngâm: “Bất kể là Tôn Ân, Giang Lăng Hư hay An Thế Thanh, đều cố giành cho được đôi ngọc bội, thật ra ‘Thất Bình Động Cực kinh’ giấu bí mật kinh thiên động địa gì vậy?”.

Lưu Dụ đang định đáp lời, Khổng Tĩnh phái người đến mời bọn họ vào thương sảnh cùng dùng cơm tối, bọn họ chỉ còn nước thu vén tâm tình về lại thương sảnh.

oOo

Cơ hồ cùng một lúc khi cửa thành Đông bị phá, Mộ Dung Tường lập tức dẫn đám binh lính nhón nháo theo cửa Nam bỏ đi, bang chúng Hậu Yên minh trợ thủ liền hoảng vía, mau chân trốn chạy.

Bất quá cũng khó trách Mộ Dung Thùy, đều là vì gã lại sai lầm lần nữa, nhìn không rõ đại quân chủ lực của Thác Bạt tộc thanh thế bao trùm trời đất từ mặt Bắc ép tới chỉ là do hơn hai trăm chiến sĩ cùng mấy ngàn con ngựa tiến cống không yên không người cười hư trương thanh thế, nhìn phương hướng còn nghĩ là bộ đội đồn trú Trường Thành đã bị đánh tan, cho nên “đại quân chủ lực” của Thác Bạt tộc có thể ủa tới, xua binh công phá Bình Thành.

Mộ Dung Thùy hơn nữa còn không để ý tới tình thế bên Nhạn Môn, kéo rốc đám quân mệt mỏi chạy thẳng về Trung Sơn, bỏ mất cơ hội cố thủ Nhạn Môn đối đầu với Bình Thành rồi điều động binh sĩ từ Trung Sơn đến chi viện trở ngược cục diện.

Tới lúc Cao Ngạn và Bàng Nghĩa biết được chân tướng “đại quân chủ lực”, hay người đều ngậm gạt mồ hôi lạnh, tán thán về thủ đoạn và lòng can đảm của Thác Bạt Khuê. Thác Bạt Khuê không những là chuyên gia về chờ đợi, mà còn là cao thủ về mạo hiểm.

Thác Bạt Khuê đâu phải công hãm xong Bình Thành là tạm nghỉ, còn lập tức phái Trưởng Tôn Tung và Thác Bạt Biểu thống lĩnh hai ngàn chiến sĩ nhắm Nhạn Môn tiến quân. Lại còn dùng số bang đồ Sóc Phương bang đi đầu, trà trộn vào Nhạn Môn trước, tung tin đồn làm dao động lòng quân lòng dân.

Lúc Bình Thành lọt vào quyền khống chế tuyệt đối của Thác Bạt Khuê, quân biên phòng của Yên quốc từ Trường Thành cuối cùng đã đến trước khi mặt trời lặn, thấy Bình Thành kiên cố như vậy cũng bị đoạt trong một thời gian ngắn ngủi, kinh hãi bàng hoàng, nào dám công thành tìm chết, vội vàng chạy về Trung Sơn.

Như vậy đại cuộc đã định, mộng tưởng công hãm Bình Thành đã thành hiện thực. Hoàng hôn hôm sau tin vui truyền đến, quân thủ thành Nhạn Môn binh lực thua xa Bình Thành đều bỏ thành chạy hết, bị quân Thác Bạt tiến chiếm một cách hòa bình. Hồng đồ đại kế đập chân vào Trung nguyên tranh bá của Thác Bạt Khuê đã triển khai một trang mới, thắng đẹp mắt vô cùng.

Ở khu vực rộng lớn trong Trường Thành này, Phù Kiên không ngừng đem dân Thác Bạt tộc mất nước dời vào đó, cưỡng bách bỏ đi lối sống du mục, đổi thành canh nông chăn nuôi, thêm vào dân Nhạn Môn và người Ô Hoàn sẵn có, hình thành kinh tế nông nghiệp mạnh mẽ và ổn định. Mấy ngàn thôn làng dâng hiến số lượng lớn lương thực và gia súc, lập tức có thể khiến cho sức mạnh của Thác Bạt tộc khống chế hai đại trọng trấn Bình Thành, Nhạn Môn thu hoạch được một khu vực bao la như vậy sẽ gia tăng ghê gớm.

Cách Bình Thành về mặt Đông ba ngày mã trình là Đại Quận, quy mô và quân lực phòng ngự thua xa Bình Thành và Nhạn Môn, binh thủ thành chỉ vài trăm mạng, tin Bình Thành bị hạ truyền đến, còn khoa trương quân xâm nhập lên tới vạn người, binh tướng thủ thành sợ quá bỏ chạy, nhất thời xong quanh không còn lực lượng nào có thể uy hiếp quân chiếm đóng.

Yến Phi cùng Thác Bạt Khuê lên tường Bình Thành nhìn ra xa. Vầng thái dương mới vừa bốc lên, ôn nhu rải rắc ánh sáng khắp mặt đất.

Thác Bạt Khuê nói: “Huynh đệ! Ta thật cảm kích người. Nếu không phải người cứu tiểu Biểu về, làm cho Mộ Dung Thùy tay chân rối loạn, tiến thoái lưỡng nan, trận chiến này ai thắng ai bại còn khó nói lắm”.

Yến Phi thốt: “Người còn phải nói mấy lời đó với ta sao! Bước kế tới là gì đây?”.

Thác Bạt Khuê đáp: “Ta sẽ phái người đến củng cố hệ thống phòng thủ của hai thành, thi hành chính sách nhân đạo rộng lượng đối với khu vực này, vuốt dịu lòng dân”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Người chuẩn bị lưu lại đây à?”.

Thác Bạt Khuê đáp: “Bọn ta binh lực bạc nhược, căn bản không đủ để ứng phó hùng sư của Mộ Dung Thùy, cho nên tuyệt không thể ngu xuẩn đến mức đụng chạm Trung Sơn. May là cho dù Mộ Dung Thùy sau khi nghe tin quyết định lập tức Bắc phản, ít ra vẫn cần thời gian hai đến ba tháng, ta lợi dụng thời cơ này trước hết toàn lực thu thập Hách Liên Bột Bột, giành lấy vùng bãi bồi Hoàng Hà, tăng gia giá trị ứng phó Mộ Dung Thùy. Tiểu Phi, người đương nhiên toàn lực giúp ta chứ”.

Yến Phi không đáp mà hỏi ngược: “Giả như Mộ Dung Thùy bỏ hết tất cả, thân hành dẫn đại quân Bắc phản, người làm sao ứng phó?”.

Thác Bạt Khuê cười khổ: “Ta chỉ còn nước bỏ Bình Thành và Nhạn Môn, chạy về lại Thịnh Lạc ngồi yên quan sát kỳ biến, đại kế tranh bá của ta sẽ thành bọt nước, bởi Mộ Dung Thùy sẽ đặt trọng binh ở Bình Thành, làm cho ta khó lòng đập vào Trường Thành nửa bước”.

Buồn bã ôm vai Yến Phi, than: “Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân của người cũng xong luôn. Thiên hạ không có ai, bao gồm cả tiểu Phi người, có thể dưới tình huống bình thường đoạt từ trong tay Mộ Dung Thùy nữ nhân mà y vĩnh viễn mang theo mình, huống hồ còn có tiểu tỷ yếu đuối không biết võ công mà người không thể không lý tới”.

Yến Phi trầm giọng: “Nếu Mộ Dung Thùy chỉ điều binh khiển tướng đến đánh trả thì sao?”.

Thác Bạt Khuê buông vai chàng, ưỡn ngực đứng thẳng, đôi mắt loang loáng đôi nhìn tận cuối bình nguyên, hào khí xung thiên: “Vậy thì ta với người đều đã được cứu. Kế đến nhất định là Mộ Dung Bảo, ta sẽ bắt gã đại bại một trận nên thân, bắt người Yên vĩnh viễn không thể trở mình”.

Yến Phi không hiểu: “Làm sao có thể khiến người Yên vĩnh viễn không thể trở mình?”.

Thác Bạt Khuê song mục tràn ngập sát khí: “Hiện tại còn chưa thể nói với người, người đợi đi!”.

Yến Phi thốt: “Mộ Dung Bảo nếu thảm bại, Mộ Dung Thùy sẽ không còn đường chọn lựa, tất phải lập tức bỏ hết tất cả, hồi sư kéo quân quyết thắng bại với người, người có phải vẫn chạy về Thịnh Lạc không?”.

Thác Bạt Khuê mỉm cười: “Lúc này khác, lúc kia khác, ta sẽ đánh với Mộ Dung Thùy đến cùng, bởi lúc đó ta đã đủ lông đủ cánh, mà binh lực của Mộ Dung Thùy lại đã bị cắt giảm rất nhiều, lòng quân sĩ khí càng chịu kém tởa nghiêm trọng. Cơ hội của ta liền đến, cơ hội của người cũng đến”.

Tiếp đó mục quang quay lại nhìn chàng, trầm giọng: “Lúc Mộ Dung Thùy dưới tình huống đó đến thu phục Bình Thành và Nhân Môn, người nếu có thể tổ chức nhân mã Biên Hoang Tập thành một nhánh bộ đội tinh nhuệ, ta có thể phối hợp kháng khí với người, chỉ cần tính toán chuẩn xác, nhất cử là cứu về được chủ tỳ Kỷ mỹ nhân, đả kích đối với Mộ Dung Thùy thật trí mệnh, ta có lòng tin có thể đạt được thắng lợi tối hậu”.

Yến Phi gật đầu: “Người đã nói ra chuyện ta đang nghĩ trong lòng. Hách Liên Bột Bột là bại quân chi tướng, không đủ dũng khí, bằng vào tài trí của người có thể dễ dàng thu thập gã, không cần ta giúp”.

Thác Bạt Khuê cau mày: “Người đi đâu?”.

Yến Phi đáp: “Ta lập tức quay về Biên Hoang Tập, kiếm cách tổ chức nhánh bộ đội tinh nhuệ người nói đến. Nếu kẻ phản cọng người là Mộ Dung Bảo, ta sẽ để người tự mình ứng phó, nếu kẻ đốc sư là Mộ Dung Thùy, ta sẽ kiếm cách cướp lấy chủ tỳ Thiên Thiên trên đường, sinh tử của ta cũng không cần người lo tới”.

Thác Bạt Khuê thờ người một hồi, hiện ra biểu tình cay đắng: “Ta rất muốn nói bất kể tình hình ra sao, đều sẽ toàn lực giúp người, nhưng trên vai đang gánh vinh nhục toàn tộc, một câu nói đơn giản như vậy lại không có cách nào nói ra. Tha thứ cho ta!”.

Yến Phi một tay đặt trên vai y, cười nói: “Tất cả cần xem ông trời an bài, xem xem Mộ Dung Thùy có phải sẽ có quyết định sai lầm hay không. Bất quá ta có trực giác Mộ Dung Thùy vẫn chưa thật sự nắm bắt sự uy hiếp của người đối với y, thêm vào không muốn bỏ qua cơ hội tiến quân vào Quan Trung khó kiếm được, lại đánh giá cao năng lực của Mộ Dung Bảo, nhất định chỉ phái nhi tử đến đối phó người”.

Thác Bạt Khuê thốt: “Như vậy cơ hội phục quốc đã trong tầm mắt, người cũng có thể dẫn mỹ nhân về Biên Hoang Tập, tiếp tục ngày tháng phong lưu nên thơ của người”.

Yến Phi nói: “Ta đi đây! Người cần cẩn thận kỹ càng, đừng đắc ý mà khinh địch”.

Thác Bạt Khuê cười mắg: “Ta là ai chứ? Sau khi về Biên Hoang Tập, lúc gặp tiểu Nghi thì thông tri cho y biết một tiếng, ta rất vừa lòng với công tích của y ở Biên Hoang Tập. Lúc ta lập quốc xưng vương, y sẽ là Thái Nguyên công của ta”.

Thái Nguyên là thành trì trọng yếu nhất mặt nam Nhạn Môn, vật tư phong phú, lại là trung tâm mậu dịch, chiếm vị trí địa lý trọng yếu về mặt kinh tế và quân sự.

Yến Phi ngạc nhiên: “Người chuẩn bị công đả Thái Nguyên?”.

Thác Bạt Khuê cười khà khà: “Tiểu vương sao dám chứ? Bất quá lúc ta xưng vương xưng bá, cái ngày Thái Nguyên lọt vào bản đồ của ta cũng không còn xa mấy”.

Yến Phi cười khà khà mắg, tiêu sái cất bước.

- o O o -